

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobkyně **J. Ž.**, zast. obecnou zmocněnkyní I. K., proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské nám. 1245, Hradec Králové 3, PSČ 500 03, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2009, zn. 14156/VZ/2009-5, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kostelec nad Orlicí ze dne 1. 6. 2009, č.j.: SOO 653/2009-2074/2009-ur PŘ/A/7/7/2009, jímž byla uznána vinnou ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „přestupkový zákon“), za což jí byla uložena sankce napomenutí a povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000,--Kč. Žalobu odůvodnila následujícím způsobem.

Žalovanému předně vytýkala porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“) s tím, že jí nebyla dána možnost vyjádřit se před vydáním žalovaného rozhodnutí k jeho podkladům. Z toho dovozovala celou řadu dalších důsledků, jež měly mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a to od nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci až po údajné porušení Ústavy

-2-

České republiky. V této souvislosti namítala, že v řízení, jehož výsledkem bylo žalované rozhodnutí, nebyli vyslechnuti žádní svědci. Marně prý navrhovala výslech zasahujícího policisty prap. K. U. a D. K.. To vše vzdor ujištění hejtmána Královéhradeckého kraje, že její námítky budou v rámci odvolacího řízení vypořádány.

V další části žaloby žalobkyně brojila v podstatě proti tomu, že ačkoliv již bylo řízení o daném přestupku dříve zastaveno (poukazovala přitom na spis prvoinstančního správního orgánu č.j. 9499/2008), byla za něj v následném řízení znovu potrestána. Navíc podle ní bez provedení řádného důkazního řízení a s jistou předpojatostí, když se z účasti na jednání o přestupku, konaném dne 1. 6. 2009, řádně omluvila a přesto bylo již ten samý den ve věci rozhodnuto. Nebylo jí tak umožněno vyjádřit se k věci. Vzhledem k tomu žalobkyně navrhovala žalované rozhodnutí zrušit.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 30. 11. 2009, v němž podrobně reagoval na žalobní námítky žalobkyně. Uvedl v něm následující:

Žalobkyně byla k ústnímu jednání nařízenému na den 1. června 2009 řádně předvolána a byla poučena o tom, že pokud se k jednání nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, lze věc projednat v její nepřítomnosti. Dále byla v předvolání k tomuto ústnímu jednání poučena i o tom, že při tomto jednání bude mít možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Žalobkyně se však k tomuto ústnímu jednání nedostavila. Správní orgán prvního stupně vyhodnotil její omluvu („z důvodu lékaře“), kterou dne 29.5.2009 podala její dcera na podatelnu správního orgánu prvního stupně, jako nenáležitou, a to s ohledem na její naprostou nekonkrétnost. Z jejího obsahu totiž nebylo vůbec zřejmé, zda byla návštěva žalobkyně u lékaře skutečně nezbytná v den a hodinu nařízeného ústního jednání, o němž se žalobkyně dozvěděla dne 22. 5. 2009. V ten den jí totiž bylo do vlastních rukou doručeno předvolání k ústnímu jednání na den 1. 6. 2009. Při hodnocení omluvy správní orgán prvního stupně přihlédl i k tomu, že se žalobkyně k ústnímu jednání nedostavila opětovně. Z předchozího ústního jednání nařízeného na 11. 5. 2009 se totiž omluvila z důvodu, že: „Jelikož Vaše diletantství jest potvrzování ve všech rozhodnutích, nebudu se k Vašemu SOO – zkorumpovanému a podjatému orgánu dostavovat!“. Jelikož zároveň vznesla námitku podjatosti správního orgánu („... tímto vyslovuji podjatost Vašemu SOO – zkorumpovaného orgánu, ...“), správní orgán prvního stupně tehdy tuto omluvu akceptoval. Neúčast žalobkyně na ústním jednání dne 1. 6. 2009 však již správní orgán prvního stupně neshledal odůvodněnou a ani neexistoval jiný vážný důvod, jenž by projednání přestupku bránil (viz § 74 odst. 1 přestupkového zákona).

Předvolání žalobkyně k ústnímu jednání na den 1. 6. 2009 splňovalo podle žalovaného všechny požadavky stanovené v § 59 správního řádu (dle cit. ustanovení musí být v písemném předvolání, které se doručuje do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem, uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má předvolávaný dostavit a jaké jsou právní následky

v případě, že se nedostaví). Žalobkyni byla správním orgánem prvního stupně řádně poskytnuta možnost realizovat její právo vyplývající z ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Ta se jej však dobrovolně vzdala, když se dne 1. 6. 2009 k ústnímu jednání bez náležité omluvy či důležitého důvodu nedostavila. Posouzení důvodnosti omluvy či existence důležitého důvodu je pak věcí správního uvážení správního orgánu, který v daném případě vyšel z nekonkrétnosti uplatněné omluvy.

K údajnému porušení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný uvedl, že jelikož v průběhu odvolacího řízení nebyly doplňovány dosavadní podklady rozhodnutí ani prováděny nové důkazy, nebyl důvod žalobkyni vyrozumívát o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. K porušení § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo ani ze strany správního orgánu prvního stupně, ani ze strany žalovaného. A žalovaný pokračoval:

„Dne 5.09.2008, 26.09.2008 a 29.10.2008 obdržel správní orgán prvního stupně oznámení Policie ČR o přestupcích, jichž se měly dopustit žalobkyně a její dcera, I. K., dne 21.06.2008, dne 22.06.2008 a dne 29.09.2008 v obci Bolehošť. Jednalo se o podezření ze spáchání přestupků proti majetku dle § 50 odst. 1 písm. a), přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) a přestupku proti veřejnému pořádku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Na základě těchto oznámení vyrozuměl správní orgán prvního stupně žalobkyni a I. K., že proti nim z moci úřední zahajuje řízení v uvedených věcech a předvolal je na 26.11.2008 k ústnímu projednání těchto věcí ve společném řízení, pro které založil spis sp. zn. SOO 9499/2008. Protože následně správní orgán prvního stupně dospěl k názoru, že zjištěné skutečnosti nasvědčují tomu, že jednáními, pro která bylo zahájeno přestupkové řízení, mohly žalobkyně a její dcera naplnit skutkové podstaty trestných činů, postoupil spis sp. zn. SOO 9499/2008 dle § 71 zákona o přestupcích Okresnímu státnímu zastupitelství v Rychnově nad Kněžnou a společně řízení, jež v uvedených věcech vedl, zastavil podle § 76 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, neboť k postoupení došlo po zahájení řízení. O zastavení řízení byly žalobkyně a její dcera písemně vyrozuměny (13.01.2008 a 16.01.2008). Poté, co byla postoupená věc - na základě pokynu Okresního státního zastupitelství v Rychnově nad Kněžnou - Policií ČR přešetřena, byla dne 23.01.2009 znovu vrácena správnímu orgánu prvního stupně k projednání jako přestupek (správním orgánem prvního stupně byla zaevidována pod sp. zn. SOO 653/2009). Vracena nebyla pouze věc skutku, spočívajícího v poškození HUP dne 22.06.2008, neboť v této věci bylo policejním orgánem shledáno důvodným zahájit úkony trestního řízení. Dne 23.02.2009 pak správní orgán prvního stupně rozhodl podle § 66 odst. 2 zákona o přestupcích o odložení těch „vrácených“ přestupkových věcí vedených pod sp. zn. SOO 653/2009, jichž se měla dopustit I. K., a to z důvodu, že sankce, kterou by bylo možno za přestupky uložit, je bezvýznamná vedle trestu, který byl I. K. uložen rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou za jiný čin v trestním řízení. Dne 30.03.2009 pak byly dle § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích odloženy i všechny „vrácené“ přestupkové věci vedené pod sp. zn. SOO 653/2009, jichž se měla dopustit žalobkyně, kromě věci podezření ze spáchání přestupku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, jehož se žalobkyně měla dopustit dne 29.09.2008 neuposlechnutím výzvy veřejného činitele při výkonu jeho

pravomoci, když bránila ve výstavbě zdi u domu čp. 109 v obci Bolehošť. Z uvedeného je patrné, že věc přestupku proti veřejnému pořádku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, z jehož spáchání byla žalobkyně rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím potvrzeno, uznána vinnou, byla jedinou z věcí, které byly Policií ČR správnímu orgánu prvního stupně opětovně vráceny k projednání jako podezření ze spáchání přestupků a zaevidovaných u tohoto správního orgánu pod sp. zn. SOO 653/2009, u níž nedošlo k odložení podle § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích. Podstatné rovněž je, že k zastavení řízení vedeného původně pod sp. zn. SOO 9499/2008 došlo podle § 76 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Rozhodnutí o zastavení řízení podle cit. ustanovení je rozhodnutím procesním a netvoří – na rozdíl od zastavení přestupkového řízení podle § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona o přestupcích – překážku věci rozhodnuté. Řízení ve věci přestupku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, z jehož spáchání byla žalobkyně uznána vinnou, bylo zahájeno (po vrácení věci policií správnímu orgánu prvního stupně) doručením příkazu č.j. SOO 653/2009-2074/2009-ur PŘ/A/7/7/2009 ze dne 30.03.2009 žalobkyni (dne 06.04.2009). Jelikož byl příkaz včasným podáním odporu zrušen, správní orgán prvního stupně pokračoval v řízení (sp. zn. SOO 653/2009), o čemž byla žalobkyně vyrozuměna přípisem ze dne 24.04.2009 (viz list 193 spisu správního orgánu prvního stupně).“

Správní orgán proto dále jednal ve věci podezření žalobkyně ze spáchání přestupku dle § 47 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, jehož se měla dopustit dne 29. 9. 2008 neuposlechnutím výzvy veřejného činitele při výkonu jeho pravomoci, když bránila ve výstavbě zdi u domu čp. 109 v obci Bolehošť, ukončeného žalovaným rozhodnutím. Další postup řízení popsal žalovaný ve vyjádření k žalobě následovně:

„Toto řízení bylo zahájeno doručením příkazu dne 6. 4. 2009 žalobkyni do vlastních rukou. Včas podaným odporem (v němž žalobkyně nazvala správní a organizační odbor Městského úřadu Kostelec nad Orlicí zkorumpovaným a podjatým orgánem) byl příkaz zrušen a správní orgán prvního stupně předvolal žalobkyni k ústnímu jednání nařízenému na den 11.05.2009. Na toto jednání se žalobkyně nedostavila, když ve své omluvě ze dne 07.05.2009 jako důvod neúčasti opět uvedla podjatost a zkorumpovanost správního orgánu. Námitku podjatosti pak žalobkyně k výzvě správního orgánu prvního stupně dne 20.05.2009 „konkretizovala“ v tom smyslu, že vyjadřuje podjatost úředním osobám, podílejícím se na řešení přestupků, kdy tyto úřední osoby nejsou schopny rozhodovat, manipulují jednání, kdy předvolávají svědky v jinou dobu a neumožňují jí shlédnout veškeré důkazy. O námitkách rozhodl tajemník Městského úřadu Kostelec nad Orlicí usnesením č.j. SOO 653/2009-10430/2009-ur ze dne 20.05.2009 tak, že zaměstnance správního orgánu prvního stupně, určené jako oprávněné úřední osoby v řízení o přestupku proti veřejnému pořádku vedeném pod sp. zn. SOO 653/2009, z projednávání a rozhodování předmětné věci nevyloučil. Cit. usnesení bylo žalobkyni doručeno dne 21.05.2009. Správní orgán prvního stupně pak ve věci nařídil na den 01.06.2009 ústní jednání, k němuž žalobkyni řádně předvolal, avšak ke kterému se žalobkyně taktéž nedostavila - viz vyjádření sub1). Protože správní orgán prvního stupně vyhodnotil nepřítomnost žalobkyně jako takovou, která umožňovala projednat věc v její nepřítomnosti (a žalovaný tento jeho závěr shledal správným), ve věci dne 01.06.2009 po

provedeném ústním jednání rozhodl, když při tomto ústním jednání provedl důkazy listinami - protokoly o výpovědích svědků F. K., Z. J., M. J., M. U., V. M., M. Š., V. S., I. P. a P. R. provedených na ústním jednání dne 26.11.2008 v rámci řízení, které se vedlo pod sp. zn. SOO 9499/2008, a které posléze bylo podle § 76 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích zastaveno (viz výše). Svědecké výpovědi obsažené v uvedených protokolech se týkaly přestupků, jichž se měly žalobkyně a její dcera dopustit dne 21.06.2008, 22.06.2008 a 29.09.2008 (a tedy i přestupku proti veřejnému pořádku, pro nějž se vedlo řízení, jehož výsledkem bylo vydání rozhodnutí č.j. SOO 653/2009-2074/2009-ur PŘ/A/7/7/2009 ze dne 01.06.2009, které bylo předmětem přezkoumání žalovaným v odvolacím řízení). Předmětné protokoly byly při ústním jednání nahlas přečteny, což bylo správním orgánem prvního stupně zaprotokolováno. Žalobkyně namítá, že správní orgán prvního stupně byl povinen (pakliže zahájil – dle názoru žalobkyně nezákonně - nové řízení ve věci jejího přestupku proti veřejnému pořádku) předvolat k ústnímu jednání nařízenému na den 01.06.2009 nové svědky a vést řízení zcela nově. Za podklad svého rozhodnutí vzal správní orgán prvního stupně i videozáznam částečně zachycující situaci dne 29.09.2008 u domu čp. 109 v obci Bolehošť. Videokazeta obsahující předmětný videozáznam byla správnímu orgánu postoupena policií spolu se spisovou dokumentací dne 23.01.2009 při vrácení věcí k projednání jako podezření z přestupků - viz vyjádření sub 1). Jak vyplývá z protokolu o ústním jednání konaném dne 01.06.2009, videozáznam byl při tomto ústním jednání přehrán a jeho obsah zaznamenán do protokolu. Poté, co správní orgán prvního stupně na základě shromážděných podkladů dospěl k závěru, že stav věci byl zjištěn natolik spolehlivě, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu nezbytném pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, vydal rozhodnutí, jímž žalobkyni uznal vinnou z přestupku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích a uložil jí sankci napomenutí a povinnost nahradit náklady řízení. Žalovaný pak v odvolacím řízení, po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení, jež jeho vydání předcházelo, neshledal taková pochybení, která by způsobovala jeho nesprávnost a nezákonnost. Neprovedení svědecké výpovědi policisty U., kterou požadovala žalobkyně, žalovaný neshledal takovou vadou řízení, která by měla vliv na soulad rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s právními předpisy či na jeho správnost, a to s ohledem na to, že policista U., který byl jedním ze zakročujících policistů, by v uvedené věci sotva poskytl jiné poznatky než jeho kolegové a svědci a než ty, které vyplývají z výše uvedeného videozáznamu. Rovněž požadavek žalobkyně na doložení omluvy D. K. z ústního jednání konaného v rámci řízení vedeného pod sp. zn. SOO 9499/2008 a provedení jeho výslechu se jeví nedůvodným, neboť omluva se vztahovala k ústnímu jednání nařízenému v rámci řízení, které bylo zastaveno (SOO 9499/2008).“

K tvrzení žalobkyně, že marně žádala dne 25. 6. 2009 správní orgán prvního stupně o vyhotovení kopie shora zmíněného videozáznamu, žalovaný uvedl, že žádost žalobkyně o pořízení kopie videozáznamu (na jí dodaný DVD nosič) byla žalovanému správním orgánem prvního stupně postoupena z důvodu, že ten neměl v době podání této žádosti potřebné technické vybavení nezbytné k tomu, aby jí bylo možno vyhovět, a dále proto, že v době urgency této (dne 21. 7. 2009) již byl spis, jehož přílohu č. 2 videokazeta s předmětným záznamem tvoří, předán žalovanému v souvislosti s žalobkyní podaným odvoláním proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu ze dne 1. 6. 2009, č.j. SOO 653/2009-2074/2009-ur

PŘ/A/7/7/2009. Dne 4. 8. 2009 byla zmocněnkyni žalované (I. K.) požadovaná kopie zaslána.

K námitce ohledně matoucích informací, a to v souvislosti s dopisem hejtmána Královéhradeckého kraje ze dne 5. 8. 2009, žalovaný uvedl, že v rámci organizační struktury Krajského úřadu Královéhradeckého kraje spadá agenda stížností (a uvedeným dopisem hejtmána byla řešena stížnost žalobkyně ze dne 12. 6. 2009) do náplně činnosti oddělení stížností a dozoru obcí, zatímco k vedení odvolacího řízení ve věcech přestupků proti veřejnému pořádku, proti občanskému soužití a přestupků proti majetku je funkčně příslušné oddělení vnitřní správy. Žalobou napadené rozhodnutí je pak sice datováno dnem 5. 8. 2009, vydáno však bylo až dnem jeho předání k doručení prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, tedy dne 10. 8. 2009. Z uvedeného plyne, že podklady pro odpověď hejtmána (datovanou 5. 8. 2009) na stížnost žalobkyně musely být oddělením stížností a dozoru obcí shromažďovány v době, kdy odvolací řízení u žalovaného (funkčně příslušného útvaru Krajského úřadu Královéhradeckého kraje) skutečně ještě probíhalo. Žalovaný se přitom důrazně ohradil proti tomu, že by v daném případě byly žalobkyni úmyslně poskytovány nepravdivé informace.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

S obsahem vyjádření žalovaného k žalobě, jakož i s jeho návrhem na rozhodnutí ve věci, se žalobkyně seznámila dne 27. 1. 2010, kdy nahlížela do soudního spisu.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a rozsudkem ze dne 30. září 2010, č.j. 51 Ca 10/2009-38, zrušil žalované i prvoinstanční správní rozhodnutí, jež mu předcházelo, pro podstatná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Dospěl totiž k závěru, že vydání žalovaného rozhodnutí bránila překážka věci pravomocně rozhodnuté, když předtím již bylo dané přestupkové řízení zastaveno. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, na jejímž základě jej Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 11. března 2011, č.j. 5 As 73/2010-71, a věc vrátil nadepsanému krajskému soudu k dalšímu řízení. A to se závěrem, že „rozhodnutí o zastavení řízení dle ust. § 76 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích je nesporně rozhodnutím, kterým se nerozhoduje o věci samé, je toliko procesní povahy a nepředstavuje překážku rei iudicatae. Toto rozhodnutí o zastavení řízení se pouze vyznačí ve spisu a účastníci řízení se o tom pouze vyrozumějí; rozhodnutí se jím neoznamuje (§ 76 odst. 3 in fine).“

Vzhledem k tomu pokračoval krajský soud v řízení o žalobě žalobkyně ze dne 7. 9. 2009 a věc veřejně projednal dne 6. března 2012. Účastníci řízení při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Žalobkyně zejména zdůraznila nesoulad pokračování

mezi obsahem dopisu hejtmána Královéhradeckého kraje ze dne 5. 8. 2009, který obdržela dne 10. 8. 2009, v němž byla ubezpečována o tom, že její námitky budou vypořádány v odvolacím řízení, a přitom rozhodnutí žalovaného bylo vydáno již dne 5. 8. 2009. Vyjádřila rovněž podivení nad tím, že po vydání rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 9. 2010, č.j. 51 Ca 10/2009-38 (dnes již zrušeného, viz výše), nebylo pokračováno v jeho intencích a že skutková zjištění opatřená dne 26. 11. 2008, tedy z předchozího přestupkového řízení, byla využita v řízení zahájeném podáním Městského úřadu Kostelec nad Orlicí ze dne 24. dubna 2009, č.j.: SOO 653/2009-9538/2009-ur. Žalobkyně dále namítala, že přítomní policisté se nenacházeli v místě, kde mělo k přestupku dojít, v souvislosti se zajišťováním „BESIP“, nýbrž na objednávku jejího souseda. Šlo-li přitom o přestupek, spočívající v neuposlechnutí výzvy žalobkyně ze strany policistů, měli být podle ní také všichni vyslechnuti, k čemuž nedošlo.

Poté krajský soud znovu přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního s.ř.s., byv přitom vázán podle § 110 odst. 3 s.ř.s. právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 11. března 2011, č.j. 5 As 73/2010-71. Tedy tím, že vydání žalovaného rozhodnutí nebránilo předchozí rozhodnutí o zastavení řízení (viz výše). Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Úvodem je ovšem třeba předeslat, že pokud jde o průběh přestupkového řízení a skutkový stav věci, žalovaný je podrobně a odpovídajícím způsobem popsal a zrekapituloval nejen v žalovaném rozhodnutí ze dne 5. 8. 2009, zn. 14156/VZ/2009-5, ale i ve svém vyjádření k žalobě. Právě proto je krajský soud z převážné části výše zopakoval (převzal) a jelikož odpovídají skutečnému průběhu a stavu věci, v dalším na ně i odkazuje.

Žalobkyně žalovanému předně vytýkala, že jí nedal možnost vyjádřit se před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí k jeho podkladům a k věci jako takové vůbec, čímž podle ní došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Uvedené ustanovení ale není aplikovatelné absolutně, což je zřejmé již z jeho začátku, uvozeného slovy: „Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům dána možnost“. A správní řád jinak stanoví např. právě v § 90 odst. 1 písm. c), vztahujícím se k odvolacímu řízení, podle něhož se podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem. Žalovaný však žádné doplňující důkazní řízení neprováděl, neboť rozhodl na základě důkazů již provedených v úrovni správního orgánu I. stupně, obsažených ve správním spisu. K postupu podle § 36 odst. 3 správního řádu proto neměl důvod.

V přezkoumávané věci byla žalobkyně potrestána za spáchání přestupku proti veřejnému pořádku dle § 47 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona. Podle tohoto ustanovení se přestupku dopustí ten, kdo neuposlechne výzvy veřejného činitele při výkonu jeho pravomoci. Naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku shledaly orgány veřejné správy zúčastněné na řízení poté, co bylo podle nich jednoznačně prokázáno, že dne 29. září 2008 v obci Bolehošť zasahovali příslušníci Policie České

republiky z obvodního oddělení Týniště nad Orlicí, jmenovitě K. U., M. Š., V. M. a M. U. proti žalobkyni J. Ž. a I. K. (zmocněnkyni žalobkyně v tomto přezkumném soudním řízení), když ty bránily výstavbě oplocení u domu čp. 109 a nedbaly výzev, aby se tohoto jednání zdržely. Z provedených důkazů, konkrétně výpovědí dále uvedených policistů, bylo zjištěno následující.

M. U. vypověděl, že zasahoval v Bolehošti v souvislosti se stavbou plotu K., kterou shledali úředníci ze stavebního úřadu oprávněnou, takže nic nebránilo jejímu započetí. Žalobkyně napadala přítomné slovně a ve chvíli, kdy jeden z dělníků začal s výkopem, žalobkyně pustila kramli, kterou po celou dobu držela v ruce a hadicí po něm začala stříkat. Tehdy byla vyzvána, a to opakovaně, jménem zákona, aby zanechala svého protiprávního jednání a když tak neučinila, bylo vůči ní použito donucovacích prostředků a byla odvezena na obvodní oddělení PČR Týniště nad Orlicí. V podstatě totéž vyplývá i ze svědecké výpovědi V. M., který dodal, že žalobkyně byla poučena o tom, že pokud nebude respektovat výzvy, tak že bude použito donucovacích prostředků. Žalobkyně stříkala vodou z hadice po příslušnících M. Š. a po V. M.. Tytéž skutečnosti plynou i ze svědecké výpovědi policisty M. Š..

Chování žalobkyně pak shodně dokresluje pořízený videozáznam, z něhož je zřejmé, že na místě zasahovali výše jmenovaní příslušníci Policie ČR, že žalobkyně bránila výstavbě plotu např. slovy „Silnej vypadni nebo já půjdu k vám a udělám“ a „Hoši pryč tady votad, mazejte, budete polítý“, přičemž přes výzvy příslušníků policie, aby svého jednání zanechala, vzala ze země hadici a začala na zaměstnance stavební firmy, jakož i na přítomné policisty, stříkat vodou. Tedy neuposlechla výzvy veřejného činitele (úřední osoby) při výkonu jeho pravomoci.

K tomu třeba dále poznamenat, že žalovaný se s námitkami o nedostatečně zjištěném stavu věci, a to zejména v souvislosti s využitím předmětných svědeckých výpovědí, velmi podrobně a přesvědčivě vypořádal v žalovaném rozhodnutí (viz jeho strana pátá a šestá). Lze přitom říci, že odvolací námitky se se žalobními námitkami v mnohém shodují. A právě s těmi (nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, trvání na výsleších nedostavivších se předvolaných osob k jednání dne 26. 11. 2008, požadavek na znovuvyslechnutí svědků dne 1. 6. 2009, naplnění skutkové podstaty daného přestupku) se žalovaný vypořádal způsobem, s nímž se krajský soud plně ztotožňuje. Proto ani nevidí důvod k tomu, aby jinými slovy opětovně opakoval výstižná odůvodňující tvrzení žalovaného k těmto otázkám, jež jsou uvedena v žalovaném rozhodnutí. Ostatně možnost, že se krajský soud ztotožní s argumentací v žalovaném rozhodnutí, připouští i Nejvyšší správní soud slovy, že: „...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2.7.2007, čj. 4As 11/2006-86). Správnost tohoto názoru potvrdil i Ústavní soud v

usnesení sp.zn. ÚS 874/11 ze dne 12.05.2011, podle něhož není nezbytné, aby Nejvyšší správní soud znovu podrobně opakoval již jednou ve správním soudnictví v dané věci vyslovené, pokud se se závěry krajského soudu zcela ztotožnil a dal jasně najevo (byť odkazem), jaké úvahy zaujal. Tento závěr Ústavního soudu byl sice vysloven v souvislosti s rozhodováním Nejvyššího správního soudu, lze jej ale argumentum a maiori ad minus aplikovat i v případě rozhodování krajského soudu. Krajský soud má z provedených důkazů rovněž za prokázané, že se žalobkyně přestupku dle § 47 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona dopustila, když dne 29. 9. 2008 v době od cca 8:15 až 8:30 hodin bránila stavbě zděného plotu u domu čp. 109 v Bolehošti, přičemž neuposlechla výzvy příslušníků Policie České republiky, aby svého jednání zanechala, tedy neuposlechla výzvy veřejného činitele (úřední osoby) při výkonu jeho pravomoci. Je přitom zcela nerozhodné, z jakého důvodu se policie v danou chvíli v daném místě nacházela, zda skutečně jen v souvislosti s dohledem nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích v obci nebo zda svoji přítomnost v místě spojila s preventivní akcí jinou či se žádostí sousedů žalobkyně. Je však bez jakýchkoliv pochyb zřejmé, že v danou chvíli a v daném místě vykonávali uvedení příslušníci Policie České republiky jako veřejní činitelé (úřední osoby) svoji pravomoc.

Třeba si totiž uvědomit, že policie slouží veřejnosti a že jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek a plnit další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené ji zákony a dalšími předpisy, které jsou součástí právního řádu České republiky. Úkoly policie přitom vykonávají především příslušníci policie, tak jako tomu bylo ostatně i v daném případě. Přitom podle § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, v platném znění, v případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie, je policista ve službě povinen provést úkon v rámci své pravomoci, tedy v rámci toho, co je úkolem policie (viz výše). Uniformovaný policista je proto povinen zasáhnout proti jakémukoliv protiprávnímu jednání, bez ohledu na to, jak se na místo jeho konání dostal, zda při zajišťování bezpečného silničního provozu na pozemních komunikacích, na zavolání občana či cestou z oběda. Krajský soud přitom nemá žádných pochyb o tom, že zasahující policisté patřili k policii, že měli statut veřejného činitele (respektive úřední osoby – viz § 127 odst. 1 písm. e/ zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, v platném znění) a že jejich účast na místě v situaci, kdy žalobkyně bránila vzdor přivolení stavebního úřadu zahájení stavebních prací při výstavbě plotu u domu čp. 109 v Bolehošti, nehledě na to, že po určitou dobu přitom pobíhala s kramlí v ruce, měla svoje opodstatnění. Je přitom nezpochybnitelné, že žalobkyně výzev příslušníků policie nedbala. Nic jí přitom nebránilo v tom, aby si na intenzitu použití donucovacích prostředků ze strany policie případně stěžovala. Že by tak učinila, to ze správního spisu nevyplývá a je to ostatně pro rozhodnutí v dané věci nevýznamné.

Krajský soud se přitom plně ztotožňuje se žalovaným v tom, že měl-li prvostupňový správní orgán ohledně daného přestupku proti veřejnému pořádku k dispozici svědecké výpovědi výše uvedených svědků již z řízení vedeného pod č.j.:

SOO 9499/2008-24196/2008-ur, které bylo dne 30. 12. 2009 zastaveno dle ust. § 76 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona, tak že nebylo nutné je znovu jako svědky vyslýchat v řízení vedeném pod č.j.: SOO 653/2009-11473/2009-ur. Vždyť šlo stále o tutéž věc, o tentýž přestupek. Předmětné svědecké výpovědi byly provedeny v souladu s požadavky správního řádu na ně, přičemž v této souvislosti třeba zejména zdůraznit, že k nim bylo přistoupeno až poté, co byli svědci poučeni o svých právech a povinnostech, o tom, že musí vypovídat pravdivě a nic nezamlčovat. Dlužno též zdůraznit, že podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy, jako jsou listiny, svědecké výpovědi atd. V daném případě byly svědecké výpovědi jako listinné důkazy při jednání přečteny, stejně jako byl přehrán předmětný videozáznam. Pokud by se žalobkyně nařízeného jednání zúčastnila, byla by u toho. Takhle si sama rozhodla o rozsahu práv, která na svoji obranu využije.

Uvedený postup byl rovněž v souladu se zásadou hospodárnosti, stanovenou v § 6 odst. 2 správního řádu, podle níž správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. Ostatně i kdyby byli svědci znovu předvoláni k projednání daného přestupku na den 1. 6. 2009, bylo by to zcela zbytečné i z toho pohledu, že se žalobkyně k tomuto jednání opět a bez řádné omluvy nedostavila. Jak by proto tito svědci k nařízenému jednání přišli, tak by i odešli, neboť by na případné otázky k nim ze strany žalobkyně nedošlo. Ta totiž na svoji účast při jednání rezignovala. Ostatně její osobitý výklad příslušných zákonných ustanovení, vedoucí zřejmě k jejím absencím při nařízených jednáních, je zřejmý.

Žalobkyně totiž, přestože byla v oznámení o zahájení přestupkového řízení ze dne 12. listopadu 2008, č.j. SOO 9499/2008-24196/2008-ur, seznámena s tím, že je podezřelá i ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku dle § 47 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, měla i tento přestupek v podání ze dne 24. 11. 2008 za návrhový a došlé oznámení o něm za neodůvodňující zahájení přestupkového řízení. Přitom návrhové přestupky jsou vymezeny v § 49 a § 50 přestupkového zákona, v projednávané věci se tak o návrhový přestupek nejednalo. Žalobkyně obdržela předvolání k projednání přestupku dne 14. 11. 2008 a byla v něm poučena o tom, že pokud se nedostaví k jednání bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, lze věc projednat v její nepřítomnosti. Tak se i stalo, když žádná z těchto okolností nenastala, respektive žalobkyně svoji neúčast na tomto jednání řádně neodůvodnila. Rovněž v nově zahájeném přestupkovém řízení, a to příkazem o uložení sankce, který vydal Městský úřad Kostelec nad Orlicí dne 30. 3. 2009 pod č.j. :SOO 653/2009-2074/2009-ur, pokračovala žalobkyně ve svérázném výkladu příslušných právních ustanovení a v neakceptovatelném přístupu k rozhodujícímu správnímu orgánu (viz např. jeho označení za zkorumpovaný v podání ze dne 14. 4. 2009). V uvedeném duchu se vyjadřovala i ve své omluvě ze dne 28. 4. 2009 z jednání o přestupku nařízeného na den 11. 5. 2009 či v dalším podání ze dne 18. 5. 2009.

Po vyřešení námítky podjatosti „proti správnímu a organizačnímu odboru Městského úřadu Kostelec nad Orlicí“ předvolal prvoinstanční správní orgán

žalobkyni k projednání přestupku ne den 1. června 2009, a to podáním ze dne 21. května 2009, čj.: SOO 653/2009-11473/2009-ur. Výslovně ji přitom poučil o tom, že při tomto jednání bude mít možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, jakož i o dalších právech, a to výrazně v samostatném odstavci. Včetně toho, že případnou omluvu z jednání je třeba doložit dokladem prokazujícím důvod nepřítomnosti na jednání a že pokud by se žalobkyně bez náležité omluvy či důležitého důvodu nedostavila k jednání, tak že lze věc projednat v její nepřítomnosti. Žalobkyně obdržela předvolání k jednání dne 22. 5. 2009, tj. v pátek, jednání bylo nařízeno na 1. 6. 2009, což bylo pondělí, přičemž žalobkyně se z účasti na něm „omluvila“ podáním datovaným dnem 26. 5. 2009, které prvoinstanční správní orgán obdržel dne 29. 5. 2009, tedy v pátek.

Žalobkyně předvolání vytýkala, že je neobdržela minimálně 10 dnů před konáním jednání a že z tohoto důvodu, jakož i „z důvodu lékaře podává omluvu“. Poznamenala přitom, že dosud nebyl vyslechnut policista K. U., D. K. nepředložil omluvu z jednání a že nebylo rozhodnuto o její námitce podjatosti a že se proto z těchto závažných důvodů nebude dostavovat ke správnímu orgánu.

Prvoinstanční správní orgán vyhodnotil tuto omluvu jako nenáležitou, neboť neobsahovala žádný doklad prokazující existenci návštěvy lékaře, natož její nutnost v den a hodinu jednání, a to vzdor tomu, že žalobkyně byla v předvolání k jednání o náležitostech omluvy poučena. Rovněž tak shledal v pořádku lhůtu pro předvolání k jednání o přestupku a pokud jde o rozhodnutí o námitce podjatosti, vycházel z toho, že odvolání proti němu nemá odkladný účinek. Poté projednal věc v nepřítomnosti žalobkyně.

Krajský soud se s hodnocením omluvy žalobkyně, tedy s tím, že byla nedostatečná, plně ztotožňuje. Podle úpravy předvolání osoby, jejíž účast při projednávání přestupku je nutná (viz § 74 přestupkového zákona), se jí totiž předvolání v písemné podobě doručuje do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.

V souladu s těmito požadavky, stanovenými v § 59 správního řádu, bylo předvolání k projednání přestupku žalobkyni doručeno, a to dokonce s devítidenním předstihem. Tvzení žalobkyně, že jí nebylo doručeno předvolání s desetidenním předstihem, nemá oporu v zákoně. Rovněž nedoložila, návštěva kterého lékaře jí bránila zúčastnit se projednání přestupku a vůbec ne již to, že by šlo o akutní potřebu. Teprve ze žaloby plyne, že mělo jít o návštěvu očního lékaře, prý spojenou právě se zásahem policistů proti ní dne 29. 9. 2008. O to víc je ale zřejmé, že návštěva žalobkyně u lékaře v uvedený den a hodinu nebyla bezprostředně nutná, že o ní musela vědět dopředu a podle toho se také měla zařídit (dohodnout si termín

jiný). Namísto toho se z nařízeného jednání omluvila po svém na poslední chvíli, aniž by svoji neúčast lékařským potvrzením jakkoliv doložila. Neučinila tak ani při jednání krajského soudu. Za tohoto stavu jsou ale zcela bezpředmětné úvahy o tom, proč prvoinstanční správní orgán „neposečkal ani na dodatečné dodání omluvy!“ a ve věci hned po projednání přestupku dne 1. června 2009 rozhodl. Zákon mu to umožňoval a jak vidno, na věc to vliv nemělo.

Neopodstatněným důvodem k omluvě z jednání byla rovněž námitka ohledně nerozhodnutí o odvolání proti usnesení Městského úřadu Kostelec nad Orlicí ze dne 20. května 2009, jímž bylo rozhodnuto, že v něm uvedené oprávněné úřední osoby nejsou vyloučeny z projednávání a rozhodování v dané věci. Podle § 76 odst. 5 správního řádu se totiž účastník řízení proti uvedenému typu usnesení sice může odvolat, odvolání však proti němu nemá odkladný účinek. To znamená, že nastávají předběžně jeho účinky a za tohoto stavu mohl prvoinstanční správní orgán přestupkovou věc projednat, aniž by vyčkal na výsledek odvolacího řízení. Jak je pak zřejmé ze správního spisu, odvolání žalobkyně proti uvedenému usnesení bylo rozhodnutím žalovaného dne 30. 7. 2009 zamítnuto a toto potvrzeno.

Bylo tak možno shrnout, že neakceptací omluvy žalobkyně z jednání nařízeného na den 1. 6. 2009 orgány veřejné správy zúčastněné na řízení zákon neporušily a že v souladu s § 74 odst. 1 přestupkového zákona bylo možno za uvedeného stavu projednat danou přestupkovou věc v nepřítomnosti žalobkyně. Právě při něm mohla žalobkyně hájit svá skutečná i domnělá práva. Žalobkyně však byla o průběhu řízení a stavu věci nepochybně dostatečně informována, neboť opakovaně nahlížela do správního spisu.

Na zákonnost žalovaného rozhodnutí neměl vliv ani dopis hejtmana Královéhradeckého kraje ze dne 5. 8. 2009, jímž žalobkyni seznámil s výsledky svého šetření k její stížnosti ze dne 12. 6. 2009. Pokud totiž dávala do souvislostí data vyznačená na jeho odpovědi ke stížnosti s datem na žalovaném rozhodnutí, třeba konstatovat, že takováto úvaha nemá právní relevanci. Předně proto, že hejtman zastupuje navenek kraj jako veřejnoprávní korporaci a není tím orgánem, který by rozhodoval, respektive mohl dávat orgánu státní správy, rozhodujícímu v rámci přenesené působnosti, což se týká i přestupkového řízení, závazné pokyny k tomu, jak v něm má postupovat a rozhodovat. A pokud pak v uvedené odpovědi konstatoval, že: „Odvolací řízení v současné době u odboru krajského úřadu probíhá a Vaše námitky vznesené v průběhu řízení budou vypořádány v rámci tohoto řízení.“, pak nezbyvá než konstatovat, že se jeho očekávání vzhledem k výsledkům odvolacího řízení, obsahu odůvodnění žalovaného rozhodnutí, skutečně naplnila.

Výslech K. U. pak byl nadbytečný, když již shromážděné důkazní prostředky umožňovaly dojít k jednoznačnému závěru, že se žalobkyně daného přestupku dopustila a pokud žalobkyni „scházela“ omluva D. K. z jednání dne 26. 11. 2008, třeba poznamenat, že byl k němu předvolán v souvislosti s podezřením ze spáchání jiného přestupku, než který je řešen tímto rozsudkem.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch, a pokud jde o žalovaného, krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady řízení vznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 13. března 2012

JUDr. Pavel Kumprecht, v.r.
samosoudce